

РЕШЕНИЕ

№ 252

гр. София, 11.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 14.12.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8630** по описа за **2012** година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 АПК вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция

”Инспекция по труда”, С. срещу решение на СРС, НО, 95 състав по анд 3255/2012г. С решението е изцяло отменено наказателно постановление № 22-2203016 от 08.07.2011г. на директора на дирекция „Инспекция по труда” [населено място], с което на [фирма], в качеството и на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв – административно наказание по чл. 414, ал.1 КТ, за нарушение на чл. 62, ал.1 КТ вр. чл. 1, ал.2 КТ.

Като касационно основание се сочат нарушения на закона – неправилно приложение на чл.63, ал.2, вр. ал.1 КТ, чл.1, ал.2, КТ и чл.62, ал.1 КТ.

Ответникът – [фирма] оспорва жалбата.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С обжалваното решение на СРС, НК, 95 състав по анд 3255/2012г. е изцяло отменено наказателно постановление № 22-2203016 от 08.07.2011г. на директора на дирекция „Инспекция по труда” [населено място], с което на [фирма], в качеството и на

работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв – административно наказание по чл. 414, ал.1 КТ, за нарушение на чл. 62, ал.1 КТ вр. чл. 1, ал.2 КТ.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, нито абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

Налице са посочените в жалбата касационни основания. След обсъждане на събраните доказателства СРС е възприел за установена фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение. Съдът е приел въз основа на обсъдените писмени и гласни доказателства, че касаторът, в качеството му на работодател, не е уредил отношенията си с М. В. Н. като трудови, сключвайки изискуемия трудов договор, преди постъпване на лицето на работа.

Съгласно чл. 1, ал.2 КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, а съгласно чл. 62, ал.1 КТ трудовият договор се сключва в писмена форма. Именно тези норми е нарушил работодателят, като не е сключил писмен договор с М. Н.. Разпоредбите на чл. 63, ал.1 и ал.2 КТ касаят други задължения на работодателя, различно от задължението му да сключи писмен трудов договор - да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите и да не допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1. Последните две нарушения могат да бъдат извършени и при наличие на сключен писмен трудов договор. В случая обаче такъв изобщо липсва, а в АУАН и НП не са описани нарушения, изразяващи се в неизпълнение на задълженията във връзка с връчване на екземпляр от договора.

Работникът е престира работна сила в полза на касатора-работодател. Налице е присъщата на трудовото правоотношение зависимост на работник от работодател – работникът е длъжен през работното време да бъде на разположение на работодателя, да му се подчинява и да изпълнява неговите нареждания при извършване на определена работа в процеса на нейното изпълнение. В този смисъл е подписана и декларация от М. Н.. Показанията и, дадени пред СРС, са вътрешно противоречиви и явно са дадени за да послужат в подкрепа на защитната теза на нарушителя.

При издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на ЗАНН. Постановлението съдържа изискуемите реквизити по чл.57 ЗАНН, в него е цитиран съставения акт за установяване на административно нарушение. Както актосъставителят, така и административно-наказващият орган са разполагали с предвидената в закона компетентност и са действали в нейните рамки.Нарушението е описано достатъчно ясно, като е посочено място на извършването му - [населено място], пазар „К. село”. Не е необходимо по-подробно конкретизиране на мястото, още повече, че не се касае за конкретен административен адрес.

По изложените съображения обжалваното решение следва да бъде отменено, а наказателното постановление – потвърдено. Водим от горното и на основание чл. 222, ал.1 АПК Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение на СРС, НО, 95 състав по нахд 3255/2012г.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-2203016 от 08.07.2011г. на директора на дирекция „Инспекция по труда” [населено място], с което на [фирма], в качеството и на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв – административно наказание по чл. 414, ал.1 КТ, за нарушение на чл. 62, ал.1 КТ вр. чл. 1, ал.2 КТ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.